

Hồi 53**Điệu hổ ly sơn**

Hai huynh đệ phi liền một mạch hơn trăm dặm mới đến một tiểu trấn.
Thạch Giác nói:

- Nghĩa đệ! Chúng ta hãy ghé vào ăn tối, nghỉ một đêm rồi sáng mai đi sớm. Từ hôm qua tới giờ chỉ chợp mắt được mấy khắc, ta vừa đói vừa buồn ngủ đến riu mắt lại đây!

Hai người vào trấn tìm một khách điểm trú chân.

Bấy giờ đã sang canh hai, trong phòng ăn chỉ lưa thưa bảy tám khách nhân ngồi gục gặc bên chén rượu.

Lâm Đoàn Nghĩa và Thạch Giác ăn xong bữa lập tức trở về phòng nghỉ.

Thạch Giác vừa đặt lưng xuống giường đã ngáy pho pho.

Lâm Đoàn Nghĩa cười thầm tự nhủ:

- Vị anh rể này hơi nóng nảy một chút nhưng chân thành bộc trực. Phụng Anh thư có được người trượng phu như thế tất không có gì phải phàn nà.

Chàng chợt nghĩ đến tình cảnh của Tùng Vân Sơn Trang trong tay cừu nhân, không biết vị quân gia Lâm Toàn cùng đi với Ngô Thiên Tam Lão có được bình yên không?

Chàng thốn thức nhớ tới mẫu thân.

Đã ba năm không gặp được mẹ, lần ấy tới Tùng Vân Sơn Trang mẫu tử gặp nhau trong hoàn cảnh cả hai cùng bị vu họa, sau mấy năm cách biệt chỉ gặp nhau thoáng chốc mà không nói được lời nào...

Nay mẫu thân đã xuống tóc xuất gia, không biết đi về phương trời vô định nào...

Chân trời góc biển mệnh mang, liệu có gặp được mẹ để tỏ lòng hiếu thuận nuôi dưỡng lão nhân gia những năm cuối đời không?

Này mai sẽ là thời điểm quyết định sinh tử tồn vong.

Nếu chính nghĩa võ lâm thắng, chàng sẽ báo được huyết hải thâm cừ. Trái lại thì sẽ tới giai đoạn đạo tiêu ma trưởng, kẻ thù sẽ khống chế toàn bộ võ lâm, chàng sẽ ôm hận mà vong.

Trong lòng nặng nề suy tư, Lâm Đoàn Nghĩa thao thức không sao ngủ được.

Đột nhiên chàng nghe bên ngoài cửa sổ có tiếng người nói chuyện thầm thì.

Lâm Đoàn Nghĩa lập tức ngưng thần, vận Thông Thiên Nhĩ lắng nghe.

Thanh âm thì thào như hơi thở nhưng chàng vẫn nghe được.

Một người nói:

- Lão lục! Người có dám chắc chúng đang ở trong phòng này không?

Tiếng một người khác:

- Ta dám lấy tính mạng mình ra bảo đảm. Chúng vào đây đã quá canh hai, ăn xong thì về phòng đóng cửa lại ngủ ngay. Người không nghe tiếng ngáy hay sao?

- Nghe thì nghe rồi! Nhưng biết đâu người xác định không đúng để nhảm người?

Tiếng lão lục nói:

- Nhảm sao được? Tên họ Thạch đúng cách nửa dặm ta cũng nhận ra ngay. Còn tên họ Lâm, tuy hấn hóa trang...

- Vậy thì tốt! Khỏi bàn! Đã xác định được Thạch Giác tức tên kia là Lâm Đoàn Nghĩa không sai...

Lão lục hỏi:

- Lão tam định xử trí thế nào?

- Còn thế nào nữa? Chúng ta thì làm gì được hấn?

- "..."

- Về báo với chủ nhân để tìm cách đối phó.

- Vậy chúng ta đi thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa dán mắt nhìn qua khe cửa, thấy hai tên lao về phía tường viện, quay lại nhìn Thạch Giác chốc lát rồi mở cửa sổ lao ra ngoài.

Nhảy lên tường, chàng nhìn thấy hai nhân ảnh lao ra khu rừng phía đông trấn, lập tức thì triển thân pháp đuổi theo.

Lâm Đoàn Nghĩa vốn định bám đuôi hai tên này, vì thế nên mới để chúng ra khỏi khách điểm. Nếu không chàng đã có thể bắt được khi chúng đang nói chuyện rồi.

Hai bóng người chạy theo con đường nhỏ trong rừng, Lâm Đoàn Nghĩa giữ khoảng cách khoảng hai mươi trượng.

Đã cách trấn thành bảy tám dặm.

Mảnh trăng hạ huyền thấp xuống mé núi tây.

Đột nhiên hai tên đi trước gia tăng tốc độ, khuất qua một khúc ngoặt rồi mất hút.

Lâm Đoàn Nghĩa kinh hãi vận dụng khinh công đến tột độ lao đi, nhưng đối phương đã biến mất.

Mảnh trăng lặn xuống sau núi.

Trời tối sập xuống như bung lầy mắt.

Không nghe một âm thanh, trong rừng thì tối như hũ nút, bây giờ mà chúng đã lọt vào rừng thì chẳng khác nào đáy biển mò kim!

Lâm Đoàn Nghĩa lao theo con đường thêm hai ba dặm nữa vẫn không phát hiện được đành hậm hực quay về.

Tới khách điểm, chàng chui qua cửa sổ vào phòng, chợt thấy cửa trước mở toang.

Trong phòng lạng như tờ. Không thấy Thạch Giác đâu nữa!

Hy vọng Thạch huynh ra ngoài tiểu tiện, Lâm Đoàn Nghĩa nén lòng chờ nhưng hồi lâu mà gã khờ vẫn không trở lại.

Chàng tự nhủ:

- Hay huynh ấy tỉnh dậy không thấy mình đã đi tìm?

Bản thân không biết làm gì, chàng thắp đèn lên.

Giữa bàn có một mảnh giấy viết bằng than đen, được chặn lên bằng một viên đá nhỏ.

Lâm Đoàn Nghĩa giật lấy ghé đèn xem, thấy viết nguệch ngoạc mấy chữ:

“Người đã trúng kế diệu hổ ly sơn của chúng ta. Muốn biết tin tức của tên họ Thạch thì tới Bạch Gia Trang phía nam trấn cách mười dặm”.

Không có chữ ký.

Lâm Đoàn Nghĩa vò đầu bút tai rửa thắm:

- Minh đúng là tên đại nghịch! Làm sao địch nhân bí mật theo dõi mà lại nói bô bô lên để mình nghe được? Thạch huynh ngủ say như chết thế kia, một đứa trẻ biết chút ít võ công cũng không chế được, sao mình không cảnh giác?

Nhưng bây giờ dù có hối hận bao nhiêu cũng đã muộn.

Lâm Đoàn Nghĩa thu xếp hành trang của mình và Thạch Giác, đeo hai túi nhỏ lên vai, đặt lên bàn một ít bạc vụn ra khỏi phòng.

Chàng vừa ra khỏi thì từ phòng bên có tiếng nữ nhân nói:

- Con mỗi chuẩn bị sa vào bẫy!

Tiếng một nữ nhân khác nói:

- Cung chủ! Chúng ta giúp y một tay chứ?

Người thứ nhất đáp:

- Các người chuẩn bị đi, mặt đồ dạ hành vào!

Hai tiếng thiếu nữ đồng thanh đáp:

- Tuân lệnh!

Lâm Đoàn Nghĩa nhảy qua tường viện ra ngoài khách điếm theo quan lộ lao nhanh về hướng nam.

Chừng một khắc sau thì ba nhân ảnh nhỏ nhắn mặc hắc y hòa vào bóng đêm cũng nhảy qua tường viện nơi Lâm Đoàn Nghĩa vừa ra khỏi lướt theo con đường đó.

oOo

Bạch Gia Trang chỉ là một khu trang viện hoang phế, chủ nhân trước đây vốn là một viên quan phủ, không biết phạm tội gì bị bắt lưu đày, từ đó thân nhân li tán, trang viện bị bỏ phế bấy tám năm không ai coi sóc.

Trang viện rộng tới năm sáu mẫu đất, tường cao tới ba trượng, trước cánh cổng rộng đã mục nát có hai con sư tử đá sứt tai mẻ trán, chỉ nhìn qua đã thấy cảnh tang thương.

Trang viện kiến trúc theo kiểu tam hợp viện, ngoài ra có đình đài lầu tạ, hẳn trước đây là một phủ đệ rất khí phái nhưng giờ đây tường rêu mái dột, hoa viên mọc đầy cỏ dại ngập thất lung.

Mặc dù vậy, nếu người tinh ý thì có thể nhận thấy trong cảnh hoang tàn kia vẫn còn sinh khí, trên các con đường rải đá trắng len lỏi giữa cỏ dại um tùm vẫn còn có dấu chân người còn mới, và đâu đó chen giữa những ngôi nhà đồ sộ rêu phong đột nát vẫn còn những căn phòng nguyên vẹn phẳng phất khói ấm và hơi người.

Lâm Đoàn Nghĩa dừng lại trước cổng, nghĩ thầm:

“ Đối phương đã hẹn mình tới đây tất đã tra rõ hành tung, thậm chí biết tương tận nhất cử nhất động, tiềm nhập là việc làm vô ích”.

Nghĩ tới đoạn đường hoang bước qua cổng thẳng vào.

Đi hết con đường rải đá, Lâm Đoàn Nghĩa dừng trước tiền sảnh gọi to:

- Có ai ở trong đó không?

Chừng như đã chờ sẵn từ trước, một tên tiểu đồng chừng mười ba mười bốn tuổi từ trong sảnh chạy ra, cúi chào nhã nhặn nói:

- Lâm thiếu hiệp đã đến! Xin mời đi theo tại hạ!

Hắn dừng một lát, nói thêm:

- Lâm thiếu hiệp cứ gọi tôi là Bảo Nhi.

Lâm Đoàn Nghĩa vốn cho rằng đây hẳn là sào huyệt của một bọn cướp, hoặc kế hoạch của Long Tụ Thập Tam Tôn, nhất định sẽ gặp những tên lục lâm thảo khấu hung ác dữ tợn, hoặc loại trùm đầu bịt mặt như kiểu Quý Quốc Thập Hùng, không ngờ lại có tên tiểu đồng khôi ngô và nhã nhặn như thế.

Chàng nhíu mày hỏi:

- Chủ nhân của người là ai?

Tiểu đồng đáp:

- Thiếu hiệp sẽ biết ngay thôi!

Nói xong quay gót đi vào sảnh.

Lâm Đoàn Nghĩa vận công phòng bị, bước vào theo.

Bảo Nhi dẫn chàng xuyên qua gian đại sảnh rộng thênh thang rẽ qua cánh cảnh hông bên tả theo một dãy hành lang dài, lại vượt qua một tiểu viện tới một hoa sảnh.

Tòa sảnh còn tốt, tường mái lạnh lặn, mặc dù hoa viên cũng mọc đầy cỏ dại um tùm như những nơi khác.

Trong sảnh có ánh đèn hắt ra từ khe cửa khép hờ.

Lâm Đoàn Nghĩa vừa đi vừa quan sát địa thế và giả định những trường hợp có thể xảy ra.

Chàng biết rằng mình đang sa vào long đăm hồ huyệt và cạm bẫy có thể sập xuống bất cứ lúc nào nên cảnh giác cao độ, sẵn sàng đối phó với mọi bất trắc.

Hoa sảnh cách tường viện chưa tới mùi trượng, nằm ở phía tiểu trấn, bên này trang viện tiếp giáp với rừng.

Bảo Nhi hướng vào cửa cúi mình cung kính nói:

- Bẩm tôn chủ! Lâm Thiếu hiệp đã tới!

Lâm Đoàn Nghĩa rúng động nghĩ thầm:

- Hắn là tôn chủ, chẳng lẽ cũng là người của Long Tự Thập Tam Tôn?

Tiếng một lão nhân từ trong sảnh vang ra:

- Cứ vào đi! Cửa không đóng đâu!

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra tiếng lão nhân này quen quen nhưng không sao nhớ được đã nghe thấy ở đâu.

Bảo Nhi nói:

- Chủ nhân ở trong đó. Thiếu hiệp cứ vào đi. Tại hạ chỉ có trách nhiệm dẫn thiếu hiệp tới đây thôi.

Nói xong chấp tay chào rồi nhón mình lướt đi, chộp mắt đã khuất vào góc viện.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn theo, kinh dị nghĩ thầm: "Thân pháp tiểu đồng đó thật phi phàm. Chúng tổ nhân vật này không dễ đối phó đâu".

Lâm Đoàn Nghĩa quan sát ngôi nhà, thấy phòng giữa nơi chàng đang đứng, ngoài cửa chính ra còn hai cửa sổ đóng chặt.

Chàng vận công đề phòng rồi đứng một bên cửa, cách không phát chỉ điểm nhẹ vào cả hai cánh cửa.

Hai cánh cửa bật vào trong, không có cơ quan gì, cũng không có người ẩn phục.

Lâm Đoàn Nghĩa đưa mắt nhìn vào, thấy tòa sảnh khá rộng, giữa kê một bộ bàn ghế, tới một bức màn che kín không biết bên trong có những gì.

Gian phòng ngoài bộ bàn ghế ra không có vật trang trí hoặc đồ đạc gì khác.

Lâm Đoàn Nghĩa quay lại, thấy hai cánh cửa vẫn mở như thường nên vững tâm hơn.

Chàng hướng vào bức màn nói:

- Tôn giá dụ tại hạ đến đây chắc có việc muốn thương lượng?

Tiếng lão nhân bên trong đáp:

- Không sai!

Lâm Đoàn Nghĩa căng mắt nhìn vào nhưng không thấy gì, nói tiếp:

- Vậy thì mời tôn giá hiện thân nói chuyện?

Tiếng lão nhân đáp:

- Khỏi cần. Người cứ ngồi vào bàn đi, chúng ta cứ thế này nói chuyện!

Lâm Đoàn Nghĩa cố nhớ xem giọng nói này là của ai, nhưng không nhớ được.

Lại hỏi:

- Trong thiên hạ làm gì có cách tiếp khách kỳ quặc như thế?

- Cứ cho lão phu là một ngoại lệ.

Lão nhân dùng một lúc, nói tiếp:

- Lâm Đoàn Nghĩa! Vì người là kẻ mạnh, lão phu không thể không đề phòng đôi chút. Dù sao cũng nên coi rằng lão phu mời người đến đây không phải do ác ý.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt:

- Thật nực cười! Nếu coi bắt cóc người nhằm mục đích uy hiếp người khác là thiện ý thì trong thiên hạ sẽ không có ai ác ý cả.

- Nhưng có những trường hợp cá biệt.

- Xin tôn giá nói rõ hơn!

- Lão phu bắt đắc dĩ phải làm thế.

- Mục đích?

- Muốn hợp tác với người.

- Trên phương diện nào?

- Hợp tác vì quyền lợi của mỗi bên.

- Tình nguyện hay bắt buộc?

- Đương nhiên là tình nguyện, nhưng cũng có vài ràng buộc!

Lâm Đoàn Nghĩa cười nói:

- Như thế thì không thể nói là tình nguyện được! Huống chi ngay lúc đầu đã là sự gượng ép?

Lão nhân nói:

- Lão phu thừa nhận là có sự cưỡng ép. Nhưng để đổi lại, ngươi sẽ đạt được mục đích của mình.

- Mục đích gì?

- Trả thù và quyền lực.

- Vấn đề thứ hai thì tại hạ không quan tâm, còn vấn đề thứ nhất, chẳng lẽ tôn giá biết cừu nhân của tại hạ là ai?

- Đương nhiên biết.

- Xin được hỏi tôn giá là ai?

- Sau khi thỏa thuận xong, lão phu sẽ cho ngươi biết.

- Nếu tại hạ không chấp nhận?

- Ta tin rằng ngươi sẽ chấp nhận.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiêm giọng nói:

- Tại hạ không phải là hạng người mà có thể dùng cường quyền hoặc vũ lực để có thể khuất phục được. Bây giờ chỉ xin hỏi tôn giá một điều...

- Ngươi hỏi đi!

- Thạch Giác hiện ở đâu? Tôn giá có định thả huynh ấy không?

Lão nhân chột cười vang một tràng làm rung chuyển cả tòa nhà, xong mới nói:

- Rất chí khí! Lão phu định uy hiếp ngươi một chút, không ngờ ngươi trở lại uy hiếp lão phu! Cho ngươi biết, tòa hoa sảnh này tuy đơn giản nhưng nếu không chấp nhận điều kiện của lão phu thì có vào mà không có ra đâu!

Lâm Đoàn Nghĩa lập tức tung mình nhảy lên định lao vào sau bức màn nhưng vừa nhún chân thì sàn nhà lập tức sụt xuống, chàng bị rơi vào một khoảng không tối om.

Lâm Đoàn Nghĩa cuộn tròn người lại để phòng bất trắc, rồi nghe “cộp” một tiếng, chân chạm vào nền đất cứng.

Trên đầu vang lên một chuỗi âm thanh nặng nề, nền hoa sẫm đóng lại như cũ.

Xung quanh tối như hũ nút, nền hoa sẫm đóng lại như cũ.

Xung quanh tối như hũ nút giữa lòng bàn tay không thấy, Lâm Đoàn Nghĩa lấy ống hỏa cụ đánh lửa lên, thấy mình ở trong một gian địa thất chỉ rộng mỗi bề một trượng năm thước, hoàn toàn không có cửa ngõ gì. Trên sàn có một tấm nệm cỏ.

Chàng buồn bã nghĩ thầm:

- “ Thế là sa bẫy, chắc mình sẽ chịu chết ở đây mất!”

Trong lòng đầy tuyệt vọng, chàng buông tiếng thở dài, tắt ống hỏa cụ đi.

Ngồi một lúc tập trung nhãn lực cho quen với bóng tối, Lâm Đoàn Nghĩa nhận thấy trên hai góc trần động có hai vết sáng mờ mờ chỉ to hơn đồng tiền một chút, chắc là lỗ thông hơi.

Chợt nghe từ bức tường bên trong phát ra tiếng lạch cạch, rồi mở ra một ô cửa sổ lớn bằng bàn tay, ánh sáng từ bên trong chiếu ra.

Giọng lão nhân lúc nãy lại vang lên:

- Lâm Đoàn Nghĩa! Chúng ta hãy thỏa thuận tiếp. Thời gian không nhiều. Hy vọng ngươi hiểu ra điều hơn lẽ thiệt.

Lâm Đoàn Nghĩa không đáp.

Lợi dụng chút ánh sáng, chàng tập trung mục lực quan sát kỹ các bức tường, chỉ thấy đều được xây bằng đá phiến không biết dày bao nhiêu.

Chàng tin rằng nhất định phòng phải có cửa, nhìn kỹ quả nhiên phát hiện ra có tới hai cánh cửa, một bên dưới ô cửa mà lão nhân vừa mở Ác Quỷ Chu Bài, một ở bên tay trái không biết thông vào đâu.

Cửa cao chừng năm thước rộng hai thước, màu đen bóng, sờ thử thấy lạnh ngắt, rõ ràng bằng thép tấm.

Lão nhân chờ một lúc thấy chàng không trả lời, cười nói:

- Gian phòng ngươi đang ở tường dày tới năm thước, cửa bằng thép tấm dày năm tấc, không binh khí nào có thể công phá được, đừng thử vô ích!

Ngừng một lúc lại tiếp:

- Thế nào? Chúng ta bắt đầu thương lượng chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa chột hỏi:

- Tôn giá là ai?

- Lão phu là Trại Gia Cát.

- Ít nhất thì tôn giá có một câu thành thực.

Lão nhân ngạc nhiên hỏi:

- Người biết lão phu?

- Biết.

- Biết thế nào?

- Tôn giá là Trại Gia Cát Tôn Ty, Tôn chủ Bạch Long Tôn thuộc Long Tụ Thập Tam Tôn, không sai chứ?

- Hoàn toàn đúng.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt nói:

- Tôn giá đã là người của Long Tụ Thập Tam Tôn mà định giúp tại hạ báo thù, nói thế chẳng nực cười lắm sao?

- Có gì nực cười đâu?

- Tôn giá tưởng tại hạ không biết cừ nhân của mình là ai sao?

- Người đương nhiên biết, vì thế mà người đã tiêu diệt gần một nửa lực lượng của Long Tụ Thập Tam Tôn.

- Vậy tôn giá giúp tại hạ trả thù bằng cách nào? Chẳng lẽ tôn giá giết huynh đệ và môn hạ của mình?

Trại Gia Cát Tôn Ty đáp:

- Cái đó không phải là không có thể!

Lâm Đoàn Nghĩa cười to một tràng nói:

- Tại hạ chưa từng nghe nói có hạng người như người!

- Người nên biết rằng không những huynh đệ đồng môn mà thậm chí anh em ruột cũng có chí riêng của mình, huống chi Long Tự Thập Tam Tôn chỉ là một tổ chức cộng đồng, mỗi tôn đều có đệ tử riêng, hành động hầu như độc lập?

- Xin tôn giá cho biết chí riêng của mình.

- Độc tôn thiên hạ!

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt hỏi:

- Biện pháp?

- Người nên biết rằng nếu Long Tự Thập Tam Tôn chịu nghe theo kế của Trại Gia Cát này thì đã thu phục được người, vừa không phải hao binh tổn tướng, vừa giữ được yếu tố bất ngờ, và chủ yếu là thu phục được một cao thủ đệ nhất thiên hạ. Vì thế lão phu quyết định cần phải hành động độc lập theo cách riêng của mình...

- Xin cho biết cách thu phục tại hạ?

- Đó là điều bí mật, bởi vì này việc đó còn chưa thể được thực hiện.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Thôi được! Tôn giá định khống chế tại hạ bằng cách nào để phục vụ cho mục đích của mình?

- Rất đơn giản! Người chỉ cần uống một viên độc hoàn mà lão phu tự chế, loại thuốc đó hoàn toàn không có hại gì về thể lực và trí lực, chỉ có tác dụng là người sẽ phục tung sự chỉ huy của lão phu,

Lâm Đoàn Nghĩa chợt cất lên một tràng cuồng tiếu.

Trại Gia Cát Tôn Ty ngạc nhiên hỏi:

- Người cười gì?

Lâm Đoàn Nghĩa thôi cười đáp:

- Ta cười người chưa trút được lột rùa mà muốn lên tiên! Trại Gia Cát hữu danh vô thực, trong giang hồ không có chút tiếng tăm gì mà còn có ý đồ cuồng ngông. Ta hỏi người có thực lực gì mà ôm mộng tưởng độc tôn?

Tôn Ty cười to một tràng nói:

- Người đánh giá thấp lão phu mất rồi! Nếu lão phu không có thực tài thì sao gọi là Trại Gia Cát? Không riêng gì người mà ngày cả mấy tên Tôn chủ u mê khác trong Long Tự

Thập Tam Tôn cũng không biết gì về thực lực của ta. Cho người biết lão đại Đoạt Mệnh Thần Y Giang Chấn Thiên trừ một chút kiến thức về độc dược, ngoài ra chẳng có tài kinh bang tế thế gì. Hàn Nguyên Độ chỉ là một tên hoang dã mà không biết mỗi nguy trước mắt. Còn những tên khác, đối với lão phu chỉ là thứ bị thịt mà thôi! Thực ra lão phu đã có thể thao túng Long Tự Thập Tam Tôn từ lâu, chẳng qua muốn lợi dụng chúng để làm bình phong thực hiện ý đồ của mình, Nên biết những thiếu niên kiệt xuất nhất trong Long Tự Thập Tam Tôn hiện giờ đều làm theo lệnh của lão phu!

- Đó là những ai?

Trại Gia Cát Tôn Ty lặng đi một lúc mới trả lời:

- Bây giờ lão phu cho người biết cũng chẳng sao. Nếu người không chấp nhận điều kiện của lão phu thì không bao giờ còn trông thấy vầng dương nữa! Ngoài những đệ tử của lão phu, Hàn Trường Phong và Đồng Công Nhượng đều nhất nhất nghe theo lệnh ta!

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên hỏi:

- Hàn Trường Phong?

Trại Gia Cát Tôn Ty cất một tràng cười nói:

- Không sai! Chỉ cần lão phu ra lệnh hấn sẽ giết phụ thân mình Hàn Nguyên Độ không chút ngần ngại...

- Còn Vi Công Bình?

- Người đừng tưởng có thể qua mắt lão phu! Vi Công Bình không phải là người thân tín của ta nên mới không được hấp thụ linh khí của Thiên Tải Thần Độc, bởi vì ta không ưa hấn! Nếu gặp phải Đồng Công Nhượng, người đâu dễ dàng đắc thủ?

Lâm Đoàn Nghĩa không khỏi rúng động, nghĩ thầm:

- Quả tên ma đầu này xứng danh là Trại Gia Cát không sai! Hấn biết rõ mọi hành động của mình như thế, chúng tổ thủ hạ của hấn không ít nhân vật kiệt xuất!

Chàng thử thăm dò:

- Làm sao tôn giá biết tại hạ ở đây mà mai phục?

Trại Gia Cát cười đáp:

- Mặc dù lão phu không biết gì về sự kiện ở Thiếu Lâm Tự nhưng sau khi biết tin Vi Công Bình bị giết ở Lôi Âm Tự, ta đã đoán chắc đến chín phần rằng số phận của Thủy Ngưu Khách Tôn Vinh, Sư Hồn Chưởng Quách Tân và bọn thủ hạ cũng không may mắn gì hơn!

Lâm Đoàn Nghĩa hoài nghi hỏi:

- Tôn giá biết vậy thì tại sao không tìm cách đối phó?

- Đối phó thì khó gì? Chỉ cần cho vài cao thủ đến Cổ Liễu bỏ mấy lượng bạc cho bọn tiểu nhị bỏ một ít cường toan vào thức ăn lũ ngựa, thế là bọn lừa trọc của Thiếu Lâm Tự đi đòi trước khi các người kịp đến cứu! Người cũng biết rằng ở Cổ Liễu, muốn tìm một con ngựa già cũng đã khó, đừng nói gì bảy tám con tuần mã!

Lâm Đoàn Nghĩa rúng động nghĩ thầm: "Lão ma đầu này thật hiểm độc! Đúng là không hổ danh Trại Gia Cát! Trong trường hợp đó, không những hại ngựa mà đến cả tìm cách giết hại mình bằng cách đầu độc cũng rất khó đề phòng!"

Chừng như nhận ra lời mình đã đủ sức thuyết phục, Trại Gia Cát Tôn Ty cười đắc ý nói:

- Lão phu không cứu chúng, vì để tạo điều kiện cho người báo thù đấy! Đối với chúng ta sau này sẽ bớt đi trở lực!

Quả là con người này vừa độc ác vừa nham hiểm đến tột cùng, càng làm cho Lâm Đoàn Nghĩa căm hận hơn.

Tôn Ty lại nói:

- Bây giờ đã khuya, người hãy nghỉ ngơi đi. Dưới tấm nệm có khăn trải và gối. Cứ suy nghĩ về lời đề nghị của lão phu, sáng mai chúng ta sẽ gặp lại.

Sau đó nghe "cách" một tiếng, ô cửa nhỏ đóng lại, căn phòng lại trở nên tối om.

- o O o -